

Zora Jovanović

Svetlost u vetu

U proklijalim vidicima
kupa se šuma.
Sunce u magli sedi na
njenom potiljku.
U mome uhu:
Raspevane grane,
Potok
Svilenog osmeha...
Zavirujem u vetar,
Reč mi zadrhti.
Oslušnem kako oblak diše,
Onda čutim...
Ponovim pesmu i reč,
Onda odustanem:
Da ne ugasim
Svetlost u vetu.

Sanjiva od svetlosti

Oči su ti staklo živo
pa si sanjiva od svetlosti.
U mirisu toplog vetra
svilena traka osmeha.
Razmnožavaju ti se zenice
kao mravi na mrvici hleba,
čini se da su se svuda
po meni razmileli.
Rubovi tvoje haljine
Mirišu na prašnike jutra.
Dodiruju ti mekana stopala.
Hoću da budem vетар.
Podigoh oči do tvog glasa
- porumene svetlost u suzi.
Poželeh da budem reč
usana tvojih.

Prazna budnost

On stalno premešta svoje nebo
i strahuje
od nesigurnosti.

Neprekidno se razmeće bojama
pokušavajući da stvori
svoj spektar.

Iskupljuje sumnjom krilate reči,
a neka tuga ga leluja
kao nezrelu misao.

Izležava svoju praznu budnost
i dozvoljava da se zaustavi
na granici bezobličja i nesklada.

NEKOPRATI

(Pre)slikavanje

Ja, preslikana u senku svoju,
Sve više gubim oblik sebe.
Počinjem da ličim na tajnu boju,
Na sivu tačku svetlosti slepe.
Preslikana u tajni zvuk,
Upijam se u daljine i svetle zore,
A kad i među zvezdama nastane muk,
Obale gubim, zvuci se s tišinom bore.
Preslikana u kišu plahu,
Rastačem ljudske duše nesnosne žege,
A kad vetar oblaka raznese u mahu,
Ostaju u prašini samo tragovi i pege.
Preslikana u čutanje,
Razvlačim dušu sobom, samo joj se oči vide.
Srce mi je čas veće, čas manje,
Prezirem reči koje trnu i ... kao da već tuga ide.
Ja, preslikana u sebe samu,
Ostajem ono što jesam na kraju.
Ponekad čutim, upijam samo tamu,
Ponekad blještim i gibam se u sjaju,
JA, PRESLIKANA U SEBE SAMU!

Kad cveta mak

Kada bi srce bilo
Stablo bresta
U visokim krošnjama
Bilo bi sirotište ptica.
Kada bi srce bilo
Ptica u topлом гнезду
Oblaci bi se tu smirivali
I ljubav bojila u plavo.
Kada bi srce bilo
Mesečev prah – plav i lak
Rađalo bi se svakog svitanja
Kada se rascvetava mak.

NEKOPRATI

Zvučna pesma

Plašim se reči
Zvučne kiše
Opekle želje
U meni se bude
Odložimo radost
Jer bol tesna puca
Nek zvuk uživa
Naše suze
Iščupaj ljubav
Iz ruku
Iz očiju
Korene kidaj
Uništi zvuke...
Neka u noći
Vreli krik liju
Tesne duše
Bez mira i luke
Očuti rane
Dok zvuk se sliva
Suze gutaj u krto srce
Nek traže put
Muzikom oka
Hrani je bol siva
Drage su mi boli
Dok umire tuga
Kad snovima vršne
Ugušen dan
Pljesak zvuka
Ponos ne da
Suzi na kamen
Ostaju tajne –
Ustajale, trajne
Ne pokazujem duboke rane

Već naličje tuge
Skrivene,
Beskrajne.

NEKOPRATI

Osvojiti produžetak

Tišina sazreva
u čutanju sebe.

Svetlost prstima
gužva vazduh
u sitne oblake,
podčinjava ih svojim
bezobličnostima
i vajanjima.

Zakonitost se razlaže
u bezakonje
čula i disanja.

Moram da zastanem.

Da oslušnem.

Da razmislim o smislu.

Da se raspitam o mogućnosti.

Tišina sazreva
u čutanju sebe.

Tražim reč.

Iskam glas:
budim sve
sadržano u rečima
Protiv i Pad.

Ostajem tu negde, u blizini sebe.

Stajem ispod uha
osluškujući
okom prisutnost.

Prebrodim trenutak
i osvajam
Produžetak.

Noć na planini

Na planini me čekaj.
Dođi s vетром u leđima
da osetim tvoje mirise
pre nego te progovorim.
Ne postoje magle
koje nas mogu sakriti
od nas samih.
A kada osvanemo,
kada odsanjamo
sve vatre koje se u
nama razmnožavaju,
trava će još biti topla
od tople krvi,
od naših tela.

NEKOPRATI

Noć na obali

Da je bila još jedna senka,
još jedan talas:

- pesak bi sprao tragove koraka.

Da je bio jači pregib vode,
šumniji, bliži i veći Mesec,

- vetar bi senke približio.

Da se div ljunjanja
navukao na obalu,
kao ruke na telo žene

- osetila bih blizinu noći.

Treba da zaboravim
jednu nenapisanu pesmu,
da me more zagrli u punom zanosu,
pa da kažem - osećam lepotu...

Ćilim trajanja

Tražeći te,
Ušunjam se u početak pesme
I razmotavam vreme,
Onda ga ispredam jednog
Prevrnutog popodneva
Od svojih mirisa,
Ulepljenih bojama detinjstva.
Tražeći te,
Gvirila sam u
neispeglane uspomene,
zaboravljene igračke,
među plavim keceljama
i belim kragnama
Spomen učionice.
Nije te bilo
ni kad sam džepove izvrnula,
ni u talogu kafe,
ni među novim cipelama
istrošenih đonova.
Nema te....
Ako me ti pronađeš,
sašiću ti košulju
od svojih nesanica,
poprskaću je glasom,
slobodno i divlje,
da ispeglam nemire
u naborima noći.
Ako se ne pronađemo...
Zamisliću te.
Kao što se zamišljaju svemiri.
Prebrojavaću te, kao zvezde.
Utkaću te u svoje verovanje.
Srebrne niti sličnosti

šaraće cilim trajanja,
Ako se ne pronađemo.

NEKOPRATI

Naša pesma

U bestežinskom stanju sam,
Pod miškom si mi,
Svuda te sobom nosim.
Možda ti je tesno i neudobno,
Ali šta će ti, eto...
Otpevaču ti pesmu...
To mi se stalno dešava.
Ne umem više s tobom da razgovaram.
Samo sanjam otvorenih i zatvorenih očiju.
Vidim te u drugim ljudima.
Najlepše se osećam
Kad odlazim na spavanje.
Onda si najviše sa mnom i osećam se glupo.
Ćutim.
Onda ujutru sve oko sebe volim,
Ništa mi ne smeta i nekako sam tiha...
Malo mi je tesno u ovoj koži
I želim da te vidim.
Postala sam neobična samoj себи
Nisam više brbljiva,
Previše maštam,
Tiha sam...
Izmaštala sam te skroz,
Sve mi je u rukama
U dahu
Pogledu...
Ej, čudo moje, ti mi snagu daješ.
Neverovatne se stvari dešavaju.
Svemirski vetrovi...
Važno je da znam da sam srećna.
Kod nas ništa nije bilo obično.
Mislim da sam te čitavog života znala
I sve je bilo sudbonosno, razmena poklona...

Nebeski zaručnici...
Onda sasvim neobično: tvoje stvari, slike, voće...
Uvek sam bila spora u ispijanju vina
Jer sam uživala u trenutku.
Sad znam da razlikujem stvari.
Znam šta hoću.
Znam kako hoću.
Znam koga hoću,
Sunčana moja strano sveta.
Divno pričaš, hrabriš me,
Volim da te slušam dok mi pričaš
o vidljivim i nevidljivim stvarima
i o onom što se nikom ne priča.
Obožavam tajne.
Imaćemo puno tajni.
Samo naših tajni kojima se rado vraćamo,
U malenoj sobi,
Sa najmanjim prozorom u kući
U kojoj stanuje leto,
U kojoj je sve toplo,
Svetlo i
Šareno.

Tvoja me blizina menja

Tvoja me blizina menja
Zarubljuje planine
Čini ih osunčanim
Izoštrava mi čula
Pa se gubim u gipkim damarima.
Tvoja me blizina menja
Trave se drugačije umnožavaju
Boje imaju drugi smisao
Krugovi su četvrtasti
Ponedeljak je iza petka.
Tvoja me blizina menja
Mislim tvojim očima
Dišem tvojim krvotokom
Zaboravljam šta sam htela reći
U želji da budem tvoj bršljen.
Obnavlja mi bol i širi zenice
Hvatam se kao pokorica na tvojoj tišini
Uz tebe i bez tebe izgubljena sam
I bojim se da ne postanemo paralele.

Sanjam te

Prigrli me tajnovito
Da pomislim da te sanjam.
Da osetim belinom sna
Tvoju senku nad mojom.
Kada te ugledam,
dušu mi obasja srebro,
odmotavaju se probuđene senke
I stid me obuzme od jake svetlosti,
I stid me okuje od blaženog sna
Kojim ja tebe sanjam.
A sanjam te.
Nedostaju obrisi tvojih ruku
Kojima me slučajno dodiruješ.
U slučajnim dodirima
I slučajnim susretima
Ima odsjaja one bele mesečine
Kojom ja tebe sanjam.
A sanjam te.
Kada bi osetio moj nemir,
Kada bi osetio da si moj nemir,
Držao bi me za ruku
Da me ne odnesu planinske reke
U virove gde se prosvetli od sna
Kojim ja tebe sanjam.
A sanjam te.
Nedostaju listovi vremena
koji beleže trenutke
kad me tvoja blizina
bezglasno rascvetava,
pa dok stražarim u sebi
hranim se tvojim glasom,

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NEKOPRATI